

en række nedskæringer, bl. a. i forbindelse med udbygningen af provinsafdelingen.

Under hensyn til de meget forskellige udviklingsstrin, B og U-afdelingens publikum repræsentanter, burde der i virkeligheden tildeles den sendetid ud over, hvad en forholdsmæssig fordeling tilsiger, men blot en forholdsmæssig fordeling ville være et betydeligt fremskridt, ikke mindst i radioen, hvor B og Us andel er helt nede på 4-5 pct. Det virker så meget mere urimeligt, som radio er et velegnet børnemedie både på grund af sin form som på grund af sin udbredelse (45 pct. af de 9-12-årige har egen radio), hvilket underbygges af, at bemærkelsesværdig mange børn foretrækker at høre programmer, som er produceret til deres egen aldersgruppe (for de 9-12-årige drejer det sig om 20 pct., mens de pågældende udsendelsers andel af »sendefladen« er helt nede på ca. 2 pct., jfr. »Kulturens børn« side 147).

Ud over tildelt sendetid er der også grund til at rette skævheder m.h.t. bevillinger pr. sendetime. B og Us egenproduktion for TV og provinsafdelingens børneudsendelser har uden sammenligning de laveste timeomkostninger bortset fra TV-avisen. Det er igen et udtryk for en vurdering af det kulturarbejde, der laves for børn. Skulle disse egenproduktioner have samme økonomiske vilkår som tilsvarende egenproduktioner for voksne, så skulle deres budgetter næsten tredobles (for sendetidsfordelingen ændres!).

Til nr. 3

Forslaget tager sigte på, at repræsentanter for de pågældende brugergrupper skal udøve den programmæssige efterkritik. Det forekommer helt urimeligt, at denne opgave skal varetages af helt andre grupper voksne, som oven i købet er partipolitisk udpeget, og som ikke har nogen primær interesse for netop denne del af DRs virksomhed.

Howdan et sådant særligt B og U-programudvalg skal sammensættes, overlades det til regeringen at komme med forslag om. Men forslagsstillerne mener, at det bør være meget bredt, dvs. at såvel politiske og religiøse organisationer som spejdere, sportsudøvere, fælleselevråd, filmklubber, børnemagt osv. bør sikres repræsentation. Vi mener også, at det sandsynligvis vil være hensigtsmæssigt at opdele efterkritikarbejdet dels efter de mindst tre hovedaldersgrupper, B og U betjener, dels efter udsendelsernes art, hvorfor et meget talrigt programudvalg ikke nødvendigvis er afskrækkende.

Til nr. 4

Ingen kan hævde, at børnene ikke har deres andel af biblioteksvæsenet målt i antal af bind, som er ca. dobbelt så stort for børn som for voksne. Men børnene er også en meget aktiv læser- og lånergruppe; deres udlånsfrekvens er tre gange så stor som de voksnes. Desuden er det ikke mindst børn og unge, som har glæde af udvidet biblioteksfunktion såsom pladeudlån, film- og teaterarrangementer på bibliotekerne.

På den baggrund er det særlig alvorligt, at de øjeblikkelige nedskæringer, der sker ved pres fra regeringen gennem henstillinger m. v. udstedt i forståelse med Kommunernes Landsforening, er tilbøjelige til at slå ned netop på børnebibliotekernes aktiviteter og udvidelsesplaner. Fremgangsmåden medfører, at det er vanskeligt at holde nogen ansvarlig for forringelserne, og at disse især rammer de pressionsmæssigt svageste grupper. Forslaget tager sigte på at modvirke dette og på at rette op på en geografisk vilkårlighed, som viser sig ved, at såvel børnebibliotekar- som bogdækningen nogle steder er nede på 1/10 af den almindelige standard.

Til nr. 5

I et lille sprogområde vil trykte medier (blade, bøger) altid blive uforholdsmæssigt dyre og opretholdelse af en egenproduktion derfor særlig vanskelig. Selvom udbudet er begrænset, er det dog lykkedes at opretholde og endda at videreudvikle en god dansk børne- og ungdomslitteratur. Men i henseende til kvantitet og dermed påvirkning er det forsvindende i forhold til den kommercielle, oftest udefra kommende seriekultur. Danske børne- og ungdomsbøger er meget dyre sammenlignet med priserne i de store udlande.

En støtteordning, der kan mærkes, må nødvendigvis være selektiv, hvis midlerne er begrænsede. Vi forestiller os et beløb på f. eks. 3 mill. kr. årlig, og vi har i stedet for diffuse og politisk diskutabile kvalitetskriterier valgt at præcisere, at det drejer sig om den børne- og ungdomslitteratur, som tager udgangspunkt i og bearbejder læsergruppens egne forhold, problemer, interesser og erfaringer, dvs. netop det, som ikke findes i de importerede, seriefremstillede massekulturprodukter.

Til nr. 6

I deres forord til »Kulturens børn« bringer udgiverne et visionært citat af Niels Matthiasen: